

Profesor Andrzej Bolewski

Hieronim Sieński
Biblioteka Główna AGH

W tym roku minie 80 rocznica uzyskania habilitacji przez profesora Andrzeja Bolewskiego, jednego z najbardziej rozpoznawalnych naukowców AGH, doktora honoris causa AGH i Politechniki Śląskiej, członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk i rzeczywistego Polskiej Akademii Umiejętności, organizatora i prezesa Centralnego Urzędu Geologii oraz wieloletniego przedstawiciela Polski z głosem stanowiącym w International Mineralogical Association.

fot. arch. S. Malik

Profesor Andrzej Bolewski

Andrzej Adolf Stanisław Bolewski urodził się 17 lipca 1906 roku w Małogoszczy, w województwie świętokrzyskim, w rodzinie farmaceuty. Profesor w swoich wspomnieniach podał jeszcze inny zapis metrykalny: 17 czerwca 1906 roku w Krakowie, jednakże nigdy z tej wersji nie korzystał. Od 1911 roku rodzina zamieszkała w Radomiu. Tam też w 1914 roku rozpoczął naukę w szkole powszechnej. Na początku I wojny światowej rodzina została wysiedlona na Ukrainę i na Kaukaz. Po powrocie kontynuował naukę w Gimnazjum Męskim o profilu matematyczno-przyrodniczym i w 1924 roku uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku, po odbyciu praktyki w kopalni soli w Wieliczce, zdał egzamin konkursowy na Wydział Górniczy Akademii Górniczej w Krakowie. O podjęciu studiów w AG zdecydowało zapewne to, iż w czasie wakacji w Rabce poznał geologów: Walerego Łozińskiego i Jana Nowaka z Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zawodowo związał się z akademią 1 października 1928 roku. Wówczas został powołany na stanowisko zastępcy asystenta w Zakładzie Mineralogii Wydziału Górniczego AG u prof. Zygmunta Rozena. Z akademią pozostał związany do końca swojej pracy zawodowej w 1976 roku. Studia ukończył w 1930 roku, uzyskując stopień inżyniera górniczego. W 1930 roku w wydawanym w Sosnowcu „Przeglądzie Górniczo-Hutniczym” ukazała się Jego pierwsza publikacja naukowa, a zarazem pierwsza w Polsce praca z dziedziny flotacji (metoda rozdziału rozdrobionych ciał stałych, wykorzystująca różnice w zwilżalności składników). W trosce o swój rozwój zawodowy i naukowy oraz uzupełnianie wiedzy fachowej w 1930 roku przez kilka miesięcy pracował w kopalni ropy naftowej w Moreni (Rumunia), a następnie odbył podróż naukową do Włoch zwiedzając sycylijskie kopalnie siarki, Grecji (kopalnie rud cynku i ołowiu Laurion), Austrii i Czechosłowacji. Przez rok (1930/1931) odbył szkolenie wojskowe w Szkole Podchorążych Rezerwy

w Zegrzu. W 1933 roku odbył studia uzupełniające w zakresie nauk mineralogicznych na Uniwersytecie w Liège i Gandawie. Problemy struktury kryształów studiował na Sorbonie u profesorów: Ch. Maugina i S. Goldstauba, a u prof. J. Orcela zapoznał się z tematyką mikroskopii światła odbitego. Problematykę petrografii węgla kamiennego poznał u prof. Duparque’a w Lilie, a zagadnienia surowcowe i ekonomikę surowców mineralnych w Szkole Handlowej w Antwerpii. W tym czasie odbył też dłuższą podróż naukową do Hiszpanii. Tytuł doktora nauk technicznych uzyskał w 1935 roku, na podstawie pracy „O złożu siarki w Posądzcy”, napisanej pod kierunkiem prof. Z. Rozena. Kilka lat później, również w AG – w 1939 roku – uzyskał habilitację. Rozprawa habilitacyjna dotyczyła zagadnień „kwalifikacji” krakowskich skał magmowych. Jako podporucznik Wojska Polskiego brał udział w kampanii wrześniowej 1939 roku. Podczas walk był kontuzjowany i dzięki temu uniknął niewoli niemieckiej. Jednakże 6 listopada 1939 roku wraz z grupą profesorów krakowskich uczelni został aresztowany podczas „Sonderaktion Krakau”. Przebywał w więzieniu we Wrocławiu, a następnie w obozach koncentracyjnych w Sachsenhausen i Dachau. Zwolniony w wyniku interwencji zagranicznych – głównie hiszpańskich – środowisk naukowych. Do Krakowa powrócił pod koniec września 1940 roku i natychmiast nawiązał współpracę z prof. Walerym Goetlem i włączył się nurt konspiracyjnej działalności uczelni i tajnego nauczania. Oficjalnie pracował w Państwowej Szkole Technicznej Górniczo-Hutniczo-Mierniczej, jednakże aktywnie uczestniczył w pracach dotyczących odbudowy materialnej uczelni, a na zlecenie rektora rozpoznawał problematykę przyszłej granicy zachodniej Polski i zbierał w tej sprawie materiały. W początkowej fazie tajnych prac studialnych na ten temat koncentrował się na surowcach mineralnych i głównych szlakach komunikacyjnych, zwłaszcza drogi wodnej Odry i jej powiązań z europejskim systemem dróg wodnych. Następnie studium to poszerzał, korzystając nielegalnie z zasobów Biblioteki Jagiellońskiej, gdzie zmagazynowany był też księgozbiór AG. Korzystał tam z podstawowych źródeł, takich jak materiały statystyczne Niemiec oraz czasopisma gospodarcze i techniczne dotyczące geologii, przemysłu i struktury komunikacyjnej II Rzeszy.

Koncentrował się szczególnie na materiałach dotyczących obszarów Dolnego Śląska, ziemi lubuskiej i Pomorza, uzupełniając je o odpowiednie niemieckie mapy. Ponadto przystąpił do przygotowywania skryptów i podręczników akademickich oraz zabezpieczał aparaty, minerały i odczynniki. Przez wiele lat po wojnie w laboratoriach Zakładu Mineralogii i Petrografii Wydziału Górniczego używane były odczynniki chemiczne i zlewki ze szkła kwarcowego, które w czasach okupacji zamiast do laboratoriów niemieckich „dziwnie” okrężną drogą z Berlina trafiały do sztolni na Zakrzówku w Krakowie i tam czekały na zakończenie wojny. W 1945 roku, po zakończeniu okupacji i ustaniu działań wojennych, wykorzystał swe umiejętności organizacyjne i wiedzę, a także zapał w służbie dla rozwoju polskiej geologii, szkolnictwa wyższego i AG. Przede wszystkim jednak swoją energię i siły skierował na odbudowę macierzystej uczelni, między innymi kierując od pierwszych chwil po wyzwoleniu odbudową wypalonego gmachu głównego. Potem współorganizował nowe wydziały akademii: Mineralny i Geologiczno-Poszukiwawczy. Pełnił między innymi funkcję kierownika Katedry Mineralogii i Petrografii (1945–1969) oraz prorektora (1951–1952 i 1961–1964). Od 1945 roku był na etacie zastępcy profesora, od 1946 roku był profesorem nadzwyczajnym, od 1951 roku profesorem zwyczajnym.

W marcu 1945 roku został włączony, jako doradca naukowy, do Grupy Operacyjnej KERM „Dolny Śląsk” i pełnomocnik ds. organizacji administracji polskiej na Dolnym Śląsku brał udział w przejmowaniu Wrocławia i obiektów górniczych ziem dolnośląskich. Był też współpracownikiem naukowym Biura Prac Kongresowych MSZ, doradcą delegacji polskiej na konferencjach międzynarodowych w Poczdamie, Moskwie i Pradze, na których ustalono granice Polski.

Na przełomie lipca i sierpnia 1945 r. wraz z profesorami: geologiem Walerym Goetlem i geografem Stanisławem Leszczyckim znalazł się w grupie ekspertów towarzyszących delegacji rządowej na konferencję w Poczdamie. Brał udział w negocjacjach Wielkiej Trójki – Truman, Churchill, Stalin – w sprawie wytyczenia zachodniej granicy Polski.

Rozegrała się tam uporczywa walka dyplomatyczna. Zespół polskich doradców okazał się najlepiej przygotowany do dyskusji. W ciągu siedmiu dni pobytu w Poczdamie delegacja brała udział w 20 wystąpieniach i dyskusjach roboczych. W 1951 roku profesor udokumentowane wspomnienia na ten temat przedstawił w książce *Z drogi do*

PROF. DR INŻ. ANDRZEJ BOLEWSKI

Poczdamu. W 1950 roku został pełnomocnikiem Ministra Oświaty ds. organizacji Wydziału Górniczego Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1952 roku powołany został na stanowisko prezesa Centralnego Urzędu Geologii i urząd ten sprawował do 1957 roku. Zorganizował wówczas państwową służbę geologiczną. Zapoczątkował coroczne opracowywanie wydawnictwa *Bilans Zasobów Kopalin*. Powołał trzy międzyresortowe komisje: Komisję Zasobów Kopalin (KZK), Komisję

Karykatura prof. Andrzeja Bolewskiego zaczerpnięta z publikacji: Akademia w karykaturze (oprac. red. Wacław Różański, Ferdynand Szwagrzyk; karykatury z 1969 roku, oprac. A. Wasilewski), Kraków, 1969

Profesor Andrzej Bolewski

fol. arch. BG AGH

Uroczystość odstonięcia tablicy pamiątkowej i sali wykładowej

Kierując Katedrą Mineralogii i Petrografii przyczynił się do jej naukowego i kadrowego rozwoju. Katedrą tą kierował w latach 1945–1969. Kierował nią 25 lat, ale przez przeszło 40 lat jego życie spłotło się z jej dziejami i ludźmi. Jako kierownik tej katedry doprowadził do jej rozkwitu, stworzył także szkołę naukowo-badawczą z tej dziedziny.

Dokumentacji Hydrogeologicznych (KDH) i Komisję Dokumentacji Geologiczno-Inżynierskich (KDG-I) oraz Biuro Dokumentacji Geologicznych (BDG). Osobiście zaangażował się w utworzenie Wydawnictwa Geologicznych w Warszawie z nowoczesnym zapleczem technicznym, szczególnie do edycji map. W końcowym okresie jego przesury w CUG działało pięć przedsiębiorstw wykonawczych: Wydawnictwo Geologiczne, Przedsiębiorstwo Poszukiwań Geofizycznych w Warszawie, Przedsiębiorstwo Robót Geologicznych w Warszawie, Kieleckie Przedsiębiorstwo Wierceń Geologiczno-Poszukiwawczych w Białogonie koło Kielc oraz zakłady Remontowe Maszyn i Urządzeń Wiertniczych w Iwicznej koło Piaseczna. Tempo organizacji i zmian państwowej służby geologicznej wymuszało pilną potrzebę przekazywania jej pracownikom aktualnych informacji. Z inicjatywy prezesa CUG – czyli prof. Bolewskiego – i na mocy decyzji Prezydium Rządu w 1953 roku powołano miesięcznik *Przegląd Geologiczny*. Po ustąpieniu w 1957 roku z urzędu prezesa CUG całkowicie poświęcił się pracy w AGH. W latach 1961–1964 ponownie został prorektorem AGH ds. nauki. Nadał właściwą rangę organizacyjną i merytoryczną naukom mineralogicznym w nauce polskiej. Kierując Katedrą Mineralogii i Petrografii przyczynił się do jej naukowego i kadrowego rozwoju. Katedrą tą kierował w latach 1945–1969. Kierował nią 25 lat, ale przez przeszło 40 lat jego życie spłotło się z jej dziejami i ludźmi. Jako kierownik tej katedry doprowadził do jej rozkwitu, stworzył także szkołę naukowo-badawczą z tej dziedziny. Pod jego kierownictwem lub naukową opieką w Katedrze Mineralogii i Petrografii AGH działalność naukową rozpoczynali, jako asystenci, a następnie osiągnęli tytuły profesorów: Mieczysław Budkiewicz, Jerzy Fijał, Eugeniusz Göerlich, Wiesław Heflik, Hubert Gruszczyk, Antoni Kleczkowski, Zenon Kłapyta, Zygmunt Kowalski, Barbara Kwiecińska, Andrzej Manecki, Maciej Pawlikowski, Kazimierz Przewłocki, Włodzimierz Parachoniak, Tadeusz Ratajczak, Leszek Stoch, Jan Środoń, Piotr Wyszomirski, Witold Żabiński. Był promotorem około 10 doktoratów. W działalności naukowej profesora można wyróżnić kilka etapów. Etap pierwszy to okres od studiów do wybuchu II wojny światowej. Po studiach,

kontynuował badania złoża siarki w Posądzu, jako współpracownik naukowy Państwowego Instytutu Geologicznego. W 1938 roku badał wystąpienia magnezytu i talku na Słowacji, których praktycznym wykorzystaniem były zainteresowane Zakłady Ceramiczne w Skawinie. Pierwsza dekada lat po II wojnie światowej to intensywna działalność związana z odbudową akademii, praca, jako doradcy naukowego Grupy Operacyjnej KERM „Dolny Śląsk”, pełnomocnik ds. organizacji administracji polskiej na Dolnym Śląsku, a następnie okres warszawski – przesura Centralnego Urzędu Geologii. W akademii prowadził wykłady, aktywnie uczestniczył w posiedzeniach rad wydziałów: Górniczego, a następnie Geologiczno-Poszukiwawczego. Drugi etap działalności naukowej profesora ukierunkowuje się ponownie – tym razem na stałe – do Krakowa. Odbudował park aparatury w katedrze, co stworzyło pracownikom nową jakość badań, skróciło dystans do pokrewnych zagranicznych placówek naukowych, pozwoliło na podejmowanie trudnej problematyki badań podstawowych w obszarze krystalografii i krystalochemii, praktycznego wykorzystania minerałów i skał, a w latach następnych także modyfikowanie własności minerałów. W 1960 roku nawiązał współpracę z Międzynarodową Asocjacją Mineralogiczną (IMA), a zwłaszcza z Komisją Nowych Minerałów i Nazw Minerałów (CNMMN-IMA), gdzie przez wiele lat reprezentował Polskę z głosem stanowiącym. W latach 1962–1976 współuczestniczył w odkryciu karbońskich bentonitów w złożach Górnośląskiego Zagłębia Węglowego. Kierował też zespołem mineralogów i geochemików AGH, którego zadaniem było ustalenie zagrożeń spowodowanych skażeniami ołowiem i kadmem na obszarze starego hutnictwa w Miasteczku Śląskim. W 1969 roku wraz z doc. dr. hab. Janem Kubiszem prowadził badania złóż bentonitów i zeolitów w Iranie. Docenił znaczenie nowoczesnych metod badań dla rozwoju nauk mineralogicznych w Polsce i w latach 1961–1964 potrafił wyposażyć Katedrę Mineralogii i Petrografii w dostępną wówczas aparaturę naukową. Korzystając ze stworzonego potencjału aparaturowego oraz doskonałej kadry, która w jego katedrze wyrosła, zorganizował w 1968 roku studium podyplomowe z mineralogii i petrografii surowców mineralnych, poświęcone zaznajomieniu z nowoczesną metodyką badawczą. Cieszyło się ono dużą popularnością i było kilkakrotnie wznawiane. Jego słuchaczami w dużej części byli pracownicy zaplecza badawczego ceramiki i materiałów budowlanych, a także pracownicy Wydziału Ceramicznego AGH. Od połowy lat 70. XX wieku, a właściwie od przejścia na emeryturę jego zainteresowania naukowe wyraźnie przesunęły się na problematykę

surowców mineralnych. Wiele funkcji i stanowisk związanych z naukami mineralogicznymi przekazał swoim wychowankom. Wówczas też z jego inicjatywy powstał 49-osobowy interdyscyplinarny zespół geologów, mineralogów, petrografów, geochemików, geologów złożowych, górników, hutników, przeróbkarzy i ekonomistów, którzy pod jego redaktorskim kierownictwem i aktywnym współautorskim udziale wydali w latach 1977–1987 serię 17 tomów *Surowce mineralne świata*. W latach 90. nawiązał współpracę z krakowskim Centrum Podstawowych Problemów Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią PAN i tam z jego inicjatywy i pod naukową redakcją ukazała się czterotomowa „Encyklopedia Surowców Mineralnych”. Do końca był aktywnym rzecznikiem autonomii grupy nauk mineralogicznych, zgodnie ze światowymi trendami w naukach o Ziemi i kosmosie.

Profesor Bolewski był autorem i współautorem ponad 300 publikacji. Jego działalność edytorska jest ogromie zróżnicowana, bowiem wachlarz jego zainteresowań jest bardzo szeroki. Na pierwszym miejscu znajdują się 44 prace z zakresu nauk mineralogicznych, przyrodniczych i nauk o złożach.

Drugą grupę prac stanowią artykuły dotyczące mineralogii stosowanej i gospodarki surowcami mineralnymi, jest ich 86. Odrębną grupę stanowiły wydawnictwa monograficzne i encyklopedyczne. Niezaprzeczalnym dowodem, iż pióro było głównym narzędziem jego pracy, którym się posługiwał niemal bez przerwy, były liczne skrypty i podręczniki akademickie. W latach 1946–1952 opublikował kilkanaście skryptów z mineralogii, petrografii skał magmowych i węgla, w latach następnych do 1987 roku ukazała się kolejna seria skryptów. Od 1951 roku ukazało się 13 podręczników akademickich i 3 podręczniki inżynierskie. Najważniejsze jego prace to: *Zarys mineralogii*, *Mineralogia*, *Oznaczanie minerałów*, *Zarys petrografii*, *Petrografia*, *Surowce ceramiczne*, *Surowce hutnicze*, *Geologia gospodarcza*, *Metody badań minerałów i skał*, *Mineralogia ogólna* i *Mineralogia szczegółowa*. Uzyskał kilkanaście patentów. Profesor, chociaż nie był profesjonalnym historykiem nauki, również i w tej dziedzinie ma ogromny dorobek. W cyklu publikacji o charakterze historycznym i wspomnieniowym starał się utrwać dzieje akademii. Wśród nich należy wymienić między innymi: *Z drogi do Poczdamu*, *Losy Pracowników Nauki Polskiej w latach 1939–1945*, *Trudne lata Akademii Górniczej w Krakowie*, *Martyrologia profesorów Akademii Górniczej w hitlerowskich więzieniach i obozach koncentracyjnych*.

fol. M. Torina

Profesor Andrzej Bolewski

Ukoronowaniem tego cyklu była autobiografia *Moje życie – moja praca*, którą napisał z okazji 90-lecia swoich urodzin. Osobną grupę publikacji stanowią opracowania o zmarłych geologach i górnikach. Są wśród nich między innymi profesorem: W. Budryk, W. Goetel, J. Morozewicz i Z. Rozen.

W ramach szeroko zakrojonej reorganizacji szkolnictwa wyższego w 1969 roku, na siedem lat przed emeryturą, został pozbawiony kierownictwa katedry. Skoncentrował się wówczas na pracy naukowej i stopniowo gromadzących się wokół niego młodych pracowników i wychowankach z AGH i PAN, tworzących nieformalną strukturę organizacyjną. W 1976 roku zgodnie z ustawą przeszedł na emeryturę. Profesor był również niezwykle aktywny w wielu stowarzyszeniach resortowych i zawodowych. Był członkiem korespondentem PAN i członkiem rzeczywistym PAN i PAU, organizatorem i wieloletnim przewodniczącym Komisji Nauk Geologicznych i Komisji Nauk Mineralogicznych PAN w Krakowie, współzałożycielem, wieloletnim prezesem i członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Mineralogicznego oraz członkiem The Mineralogical Society, Society

Sala wykładowa imienia profesora Andrzeja Bolewskiego

fol. Z. Sulima

Fot. H. Sierński

profesorowi Andrzejowi Bolewskiemu

Francaise de Mineralogie et la Cristallographie, International Commission on the History of Geological Science-INHIGEO. W latach 1948–1954 był członkiem Komisji Bibliotecznej Biblioteki Głównej AGH. Przez wiele lat aktywnie działał w Stowarzyszeniu Wychowanków AGH. Był członkiem Polskiej Korporacji Akademickiej „Montana” działającej w AG.

W uznaniu zasług za olbrzymi wkład pracy na polu nauki i wychowania oraz za działalność gospodarczą i organizacyjną uhonorowany został wieloma orderami i odznaczeniami między innymi Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem im. Mikołaja Kopernika, Medalem Rodła, Krzyżem Oświęcimskim. Otrzymał też

honorowy tytuł górniczy – górniczego dyrektora generalnego, ponadto otrzymał doktorat honoris causa Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Otrzymał również dwa zaszczytne tytuły „Zasłużony dla AGH” i „Członek Honorowy Stowarzyszenia Wychowanków AGH”. Otrzymanie tych godności wiąże się z tym, że nazwisko wyróżnionego widnieje na specjalnych tablicach. Obydwie znajdują się na parterze Budynku Głównego AGH.

Profesor Andrzej Bolewski zmarł 29 października 2002 roku w Krakowie i pochowany został na cmentarzu Rakowickim.

18 września 2006 roku Zakład Mineralogii, Petrografii i Geochemii Wydziału Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska AGH, Polskie Towarzystwo Mineralogiczne i Komitet Nauk Mineralogicznych PAN, z okazji setnej rocznicy urodzin profesora, zorganizowały w AGH konferencję naukową noszącą tytuł „Polska Mineralogia 2006. W setną rocznicę urodzin profesora Andrzeja Bolewskiego”. Patronat nad jej obchodami objęli: prof. Jacek Majchrowski – Prezydent Miasta Krakowa i prof. Antoni Tajduś – ówczesny Rektor AGH. Jednym z ważniejszych punktów konferencji było odświeżenie tablicy pamiątkowej czczącej pamięć profesora oraz nadanie jego imienia sali wykładowej Zakładu Mineralogii, Petrografii i Geochemii. Wybito również medal pamiątkowy, a materiał z konferencji został opublikowany w książce *Profesor Andrzej Bolewski (1906–2002): uczonec, pedagog, organizator nauki, działacz : księga pamiątkowa w 100 lecie urodzin*. Sala i tablica pamiątkowa znajdują się na parterze Budynku Głównego AGH. Na tablicy zamieszczono następujący napis:

**PROFESOR ANDRZEJ BOLEWSKI
1906 – 2002
DOKTOR HONORIS CAUSA
AKADEMII GÓRNICZO-HUTNICZEJ
I POLITECHNIKI ŚLĄSKIEJ
NESTOR POLSKIEJ MINERALOGII
JEGO PAMIĘCI WYCHOWANKOWIE**

Jeden z jego studentów – prof. Andrzej Manecki – tak go wspominał: „Był człowiekiem wielkiego formatu i szerokich horyzontów naukowych – nestorem mineralogów polskich. Jako uczonec i działacz gospodarczy wielką wagę przykładął do minerałów i związanych z nimi surowców mineralnych. Wychował rzeszę mineralogów, geologów, górników, ceramików, wiertników i metalurgów”.

Źródła:

- Bolewski A.: *Moje życie – moja praca*. Kraków 1996, 407 s.
- [90-lecie urodzin prof. dr. hab. inż. Andrzeja Bolewskiego] : daty ważniejszych wydarzeń z życia prof. dr. hab. inż. Andrzeja Bolewskiego. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 1996 nr 32/33, s. 31-34, [foto]
- Jubileusz 90-lecia urodzin prof. dr. hab. inż. Andrzeja Bolewskiego : personalia. Przegląd Górniczy 1996, T. 52, nr 12, s. 36-37, [foto]
- Maneck A.: Andrzej Bolewski 1906–2002 : wspomnienia. Przegląd Geologiczny 2003, T., nr 2, s. 112–114, [foto]
- Maneck A.: Profesor Andrzej Bolewski 1906–2002. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 2002, nr 110, s. 3–4, [foto]
- 85 [Osiemdziesiąta piąta] rocznica urodzin Profesora Andrzeja Bolewskiego. Biuletyn Rektora 1991, 1 lipca, s. 4–8
- Profesor Andrzej Bolewski (1906–2002): uczonec, pedagog, organizator nauki, działacz : księga pamiątkowa w 100 lecie urodzin. Kraków 2006, 103 s., [foto]
- Ratajczak T.: Setna rocznica urodzin Profesora Andrzeja Bolewskiego. Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH 2006, nr 159, s. 21–23, [foto]
- Słownik biograficzny techników polskich. Z. 17. Red. J. Piłatowicz. Warszawa 2006, s. 18–20, [foto]
- Sylwetki polskiej geologii : [Andrzej Bolewski, 60-lecie urodzin]. Przegląd Geologiczny 1966, nr 12, s. 558
- Wielka Księga 85-lecia Akademii Górniczo-Hutniczej. [Oprac.] zespół aut. K. Pikoń (red. naczelny), A. Sokołowska (dyrektor projektu), K. Pikoń. Gliwice 2004, s. 34–35, [foto]
- Z dziejów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w latach 1919–1967. Oprac. J. Sulima-Samujłko oraz zespół aut. Kraków 1970, s. 620 (Wydawnictwa Jubileuszowe 1919–1969)
- Z żałobnej karty : [Profesor Andrzej Bolewski]. Materiały Ceramiczne 2002, R. 54, nr 4, s. 159–160, [foto]